

Наддністрянка

Микола Устиянович

Дитино красна, голубко тихенька,
Котору мати в нещасній годині
На світ родила, промов що-сь, живенька,
Промов до світа і к милій родині!

Глянь оченьками на твої сестриці,
Кожда ся власнов пісеньков радує;
О твоїй долі хіба на границі
Ворон закряче, зозуля закує...

Не так-то в тебе колись-то бувало:
І твій то голос колись небесами
На буйних крилах вносився немало,
Не так і в тебе бувало віками!..

Шумів колись-то Дністер-Славотиця,
Славою наші гримотіли гори,
Любо співала Лада краснолиця
І дівиць гарних ясененькії збори.

А нині сумно, глухо, як в темниці...
Скажи, рідненька: що ти стисло груди?
Хто оніміти казав красавиці?
Хто велів роду зрікатись з облуди?

Скажи, небого: чом твої річеньки
Так сумно, глухо меж гори дрімають?
Чом, рідна, плачеш жалібно з тугоньки?
Скажи сусідам, най тя раз пізнають!

Заспівай світу тими голосами,
Що-сь переймила від красной природи:
Збуди від віку лісами, горами
Гомін загиблой слави і охоти!

Покажи світу, що ти ні татари
З білого личенька красоньки не здерли,

Ні бісурмани поганської пари,
Ні враги чорної душиці не вперли!..

А колись, може, дитина вірненька
Згане о тобі, згане... подумає...
Слізоньку вронить, як любяща ненька,
І вікам даліше порозповідає...